

Kennismaking

Ik, Arne de Ontdekker, stel mezelf aan u voor.

Ik hou van avontuur en volg elk spoor.

Verlaten tempels betreden, of een dichtbegroeid oerwoud,
boeven vangen, codes kraken, een vlot bouwen van drijfhout.

Ik reis de hele wereld rond, over land en zee.

Mijn ontdekkingsrugzak gaat stevast met me mee.

Daar zitten al mijn spullen in, die kan ik goed gebruiken.

Met touw, zaklamp, verrekijker komt alles in kannen en kruiken.

Ik ben nooit bang, kan en durf alles aan!

Als ontdekker doe ik elke dag mijn droombaan!

Ik help mensen uit de nood

daardoor voel ik me heel groot.

Iedereen met een mysterie of probleem: bel me maar.

Ik kom af zodra ik het verneem! Altijd beschikbaar!

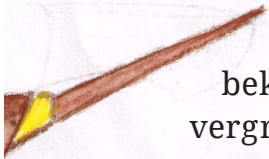

Arne de Ontdekker en 'De Dappere Vloot'

De bemanning van het schip 'De Dappere Vloot' had op één van haar tochten een stuk van een schatkaart gevonden. De kapitein snapte er echter helemaal niets van en daarom had hij de hulp van Arne ingeroepen.

Dus zat Arne nu aan boord van het schip 'De Dappere Vloot'. Arne bekeek zijn ontdekkingsrugzak met al zijn belangrijke spullen. Wat zou hij kunnen gebruiken voor dit probleem? Arne de Ontdekker zei: "Ik moet die schatkaart eerst eens goed langs alle kanten bekijken." Hij veegde het stof van de kaart, nam het vergrootglas uit zijn rugzak en bekeek de kaart zeer grondig.

“Ja, dat is het! Er zit in heel kleine lettertjes een geheime boodschap op de kaart.” De boodschap luidde:

De kapitein keek verrast naar Arne de Ontdekker: “Dat is wel straf! Ik heb zo goed naar die schatkaart gekeken en vond helemaal niets! Dank je wel!”

“Niet te vroeg juichen,” zei Arne de Ontdekker, “we zijn er nog niet! Maar ik heb wel een idee! Als ik de geheime boodschap goed begrijp, dan denk ik dat de schat onder water moet liggen want alleen daar zwemmen de vissen.”

De kapitein knikte en zei: “Maar waar onder water, de zee is zo groot!” “Het is er heel donker”, zei Arne, “dus misschien in een grot!” De kapitein riep naar zijn bemanning: “Licht het anker, hijs de zeilen. We varen naar het westen!” “Aye aye kapitein!” De kapitein wist een rotseiland liggen niet zo ver daar vandaan. Daar zou zich wel een grot onder water kunnen bevinden. Arne nam zijn rugzak en zocht zijn duikspullen bij mekaar: een duikbril, zwemvliezen en een snorkel. Hij nam voor de zekerheid ook een zaklamp mee, want zoals op de kaart geschreven stond, zou het er heel donker zijn.

Toen ‘De Dappere Vloot’ stopte, wist Arne wat hem te doen stond. Hij sprong overboord en dook in de zee. Arne was een goede zwemmer. Hij zwom naar de bodem van de zee en hij zag in de verte een grot. “Nog even zwemmen en ik ben er” dacht Arne. Net voor hij de grot wou binnenzwemmen, kwam een groot, verschrikkelijk beest op Arne af. Het was

een paars zeemonster met een groene slijmerige mond en acht wiebelende poten.

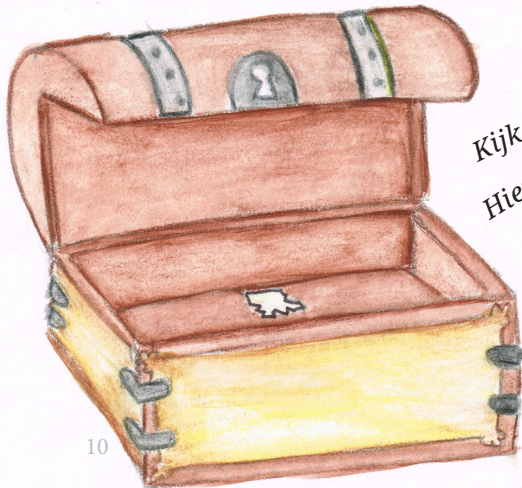
Nooit had Arne zoiets gezien. Iedereen zou bang zijn, maar Arne de Ontdekker niet! “Dag meneer het monster,” zei Arne heel dapper, “ik zou graag deze grot in zwemmen, kan je even opzij gaan?” “NEEN!”, brulde het monster. Maar Arne was nog steeds niet bang. Hij vroeg: “Waarom doe je zo eng, zo maak je geen vrienden. Ik wil jouw vriend wel zijn en dan kunnen we samen een spelletje spelen!” Daar had het monster wel zin in. Dat had Arne goed bedacht. Zo konden ze samen de schat zoeken in de grot. Met twee zien ze dubbel zoveel! Ze zochten en zochten maar vonden geen schat. Arne ging even zitten op een rots om wat te rusten. Het zeemonster deed hem na, maar sprong vrijwel meteen terug recht. “AAAAH!”, riep het monster. Het monster was op iets heel scherp gaan zitten. Arne keek op en riep: “Goed gedaan meneer monster! Je hebt de schatkist gevonden, je bent er op gaan zitten!”. Samen zwommen ze met de kist terug naar de boot.

Arne klom aan boord van 'De Dappere Vloot'. Het zee-monster hield de schatkist tussen één van zijn acht poten gekneld en hees hem aan boord. "Dank je wel, vriend!", zei Arne enthousiast en gaf het zeemonster wat verse vis als dank voor zijn hulp. Het zeemonster gaf een vrolijke grom en dook terug de zee in.

De kapitein en Arne de Ontdekker deden de schatkist open, maar keken beiden vol verbazing. Er zat helemaal geen schat in, enkel een brief. Arne vouwde de brief open en toen zagen ze dat het de rest van de schatkaart was. Arne bekeek ook deze kaart goed! Er stond opnieuw een geheime boodschap op:

Kijk goed rond.

Hier komen geen vissen, alleen vogels.

Zand en steen vind je er wel.

Ik lig onder een grote X.

Arne de Ontdekker snapte de hint meteen. Hij vroeg de kapitein het schip terug naar het rotseiland te varen. Met zijn rugzak op zijn rug stapte Arne de Ontdekker uit bij het eiland. “Hier moet het zijn!”, zei hij. Hij zocht op het eiland naar een zandstrandje met een groot kruis. Arne dacht even diep na hoe hij dit zou aanpakken. “Ja, ik heb een plan!”, zei hij opgewonden. Hij nam een haak en een touw uit zijn rugzak en beklom de hoogste rots van het eiland. Van hieruit kon hij het eiland helemaal zien. Hij nam zijn verrekijker en keek goed rond.

Het plan van Arne werkte, hij vond het strand met een groot kruis erop. Hij ging er zo snel mogelijk naar toe. Na even graven, raakte zijn schop iets hards. Het was inderdaad opnieuw een schatkist. De hele bemanning wachtte vol spanning op Arne. Toen ze hem zagen aankomen met een schatkist op zijn schouders, waren ze dan ook heel opgewonden en nieuwsgierig. Samen deden ze de kist open en ontdekten hopen goud en diamanten en ook een nieuwe verrekijker voor de kapitein. Iedereen was dolenthousiast. Het mysterie van de schatkist was opgelost en Arne pakte

zijn spullen in. De kapitein riep hem nog even bij zich. “Dit is voor jou, dat heb je zeker en vast verdiend, heel erg bedankt!” en hij gaf aan Arne een zak vol met gouden muntstukken. Met een grote glimlach wuifde Arne naar de kapitein en de bemanning en verdween hij uit het zicht.

